

РЕШЕНИЕ

№ 755

гр. Бургас, 26.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на първи юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АННА ИВ. ЩЕРЕВА

при участието на секретаря Ваня Ст. Д.
като разгледа докладваното от АННА ИВ. ЩЕРЕВА Гражданско дело № 20222100100401 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взе предвид следното :

Производството е образувано по искова молба на Ж. М. Ж. с ЕГН ***** от ***, със съдебен адрес гр. София, ул. „Христо Белчев“ № 2, полуетаж 4, офис № 4 – адвокат Николай Димитров, **против** „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС“ АД с ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Симеоновско шосе“ № 67А, представляван в производството заедно от двама от изпълнителните директори, действащи чрез пълномощника си адвокат Панайот Велков със съдебен адрес гр. Бургас, ул. „В. Априлов“ № 18, ет.3. Предявен е осъдителен иск за заплащане на следните суми : 1. **70 000 лв.** - обезщетение за претърпени неимуществени вреди от телесни увреждания, получени от ПТП на 02.09.2021г.; 2. **2694,20 лв.** - обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в разходи за проведено лечение; 3. законна лихва върху тези суми, считано от датата на уведомяване на застрахователя - 25.10.2021г. до окончателното ѝ изплащане – на основание чл.429, ал.3 от КЗ; 4. законната лихва върху сумите за главници и лихва по чл.429, ал.3 от КЗ, начиная от датата, на която изтичат 15 работни дни съгласно чл. 497, ал.1, т.1 от КЗ - 16.11.2021г. до окончателното изплащане.

Обстоятелства, на които се основават исквете :

Ищецът твърди, че като пешеходец е пострадал от ПТП, настъпило на 02.09.2021г. около 7,30 ч. на път ПП-1-9 км, 233+600, посока кв. „Сарафово“, причинено от Х. К. Д., ЕГН: ***** при управление на т.а. марка

„Ситроен“, модел „Немо“, с рег. № *****. Сочи следния механизъм на ПТП : ищецът Ж. Ж. управлявал автобус, с който превозвал работници „Слънчев бряг“ и „Елените“, движил се по четирилентов път; автобусът получил внезапна повреда, която наложила аварийното му спиране в най-дясната част на пътното платно; съгласно изискванията на ЗДВП и Правилника за неговото прилагане ищецът се заел да обезопаси мястото около авариралото ППС и да сигнализира останалите участници в движението за - слязъл и поставил светлоотразителен триъгълник зад автобуса, който обаче бил отнесен от минаващ автомобил; водачът на този автомобил слязъл и му дал своя триъгълник; ищецът тръгнал отново по банкета на платното за движение, за да постави светлоотразителния триъгълник; описаният т.а. „Ситроен Немо“ се движел в дясната лента, като поради несъобразена скорост с пътните и метеорологичните условия и с натовареността на движението, както и поради невнимание, водачът Х. Д. не забелязва авариралия автобус и неговия водач, който поставял светлоотразителния триъгълник, поради което блъснала ищеца. От това ПТП на ищеца били причинени телесни повреди - „фрактура крурис синистри“ /фрактура на ляво коляно/, „контузио капитис“.

Било образувано ДП № 3388-423/ 2021г. по описа на 5 РУ към ОД на МВР - Бургас за извършено престъпление по чл.343, ал.1, б. „б“ вр. с чл.342, ал.1 от НК за причиняване по непредпазливост на средна телесна повреда на Ж. Ж..

След ПТП ищецът постъпил в „УМБАЛ Бургас“ АД, отделение по Ортопедия и травматология с оплаквания от болка и затруднени движения в ляво коляно, болка в таза и невъзможна походка. Установена била палпаторна болка в медиален малеол на ляв глезен и ляво коляно медиално и латерално; ограничен обем от активни движения в ляво коляно; увреда на медиална колатерална връзка; невъзможна походка; рентгенови данни за фрактура на тибиялно плато на ляв долен крайник; данни за фрактура на латералния кондил на лява тибия и вътреставно; повърхностни наранявания по ляв крак и по тилната област на главата. На 03.09.2021г. била извършена оперативна интервенция - открито наместване на фрактура с вътрешна фиксация, тибия и фибула. Извършена била и кръвна репозиция с метална остеосинтеза посредством латерална LCP плака и 4 дистални отвора. Била установена лезия на повърхностната и дълбоката част на медиалната колатерална връзка, която била защита посредством анкер с дебелина 5,0 мм. Дадени са препоръки за имобилизация за период от 3 седмици, смяна на превръзката през 5 дни, махане на конците от операцията на 14-ти ден и контролен преглед след 6 седмици. Изписан бил антикоагулант за 20 дни и антибиотик за 7 дни. Издаден бил болничен лист за временна неработоспособност за 27 дни. Описаните увреждания при обичаен ход на оздравителния процес водят до трайно затруднение на движението на ляв долен крайник за период от около 4-5 месеца. При ищеца, обаче, оздравителният процес бил необичайно му продължителен с висок интензитет на търпените болки и страдания. Счита за много вероятно да настъпят усложнения с оглед сложната травма на

крайника.

В периода 02.11.2021г. - 09.11.2021г. ищецът постъпил в отделение за рехабилитация в Специална болница за рехабилитация „Стайков и фамилия“, тъй като имал оплаквания от болка и ограничени движения в лява колянна става, засилващи се при физически натоварвания и промени в метеорологичните условия; сутрешна скованост, намаляваща след раздвижване; затруднено изправяне от седнало положение, придружено и с болки в лява седалищна област, ляво бедро, лява подбедрица, болки при клякане и при слизване по стълби; болки в лява подбедрица и поясен отдел на гръбначния стълб. След проведена рехабилитация бил изписан с подобрение, дадени препоръки за осъществяване на физиотерапевтично лечение веднъж годишно в болнични или амбулаторни условия.

От произшествието ищецът претърпял и имуществени вреди, изразяващи се в направените разходи за лечение - медицински консумативи, метална остеосинтеза, разходи за закупуването на необходимите за лечението медикаменти и др.

Към датата на събитието е било налице валидно застрахователно правоотношение с ответното дружество по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за описаното МПС с рег. № *****. Извънсъдебна претенция при спазване на изискванията на чл.380 от КЗ била депозирана при ответника с дата 25.10.2021г., по която била образувана щета № 0000-1000-03-21-7676/ 26.10.2021г. С писмо с изх. № 11515 от 22.12.2021г. ответникът изискал документи от воденото наказателно производство, с които ищецът не разполага и които не са абсолютна предпоставка за произнасянето на застрахователя съгласно разпоредбата на чл.496, ал.3 от КЗ. Поради това на основание чл.496, ал.2, т.2, б.а) ищецът приравнява това писмо на отказ да бъде изплатено застрахователно обезщетение. Поради това ответникът дължи както законната лихва, дължима от виновния водач /чл.429 КЗ/, така и законна лихва за собствената си забава на основание чл.497, ал.1, т.1, тъй като не е определил и изплатил дължимото застрахователно обезщетение.

Сочи следните претърпени болки и страдания :

Изживявал изключително тежко случилото се. В първите седмици след инцидента болката в левия крак била с изключително висок интензитет, което налагало употребата на болкоуспокояващи. Движенията на крайника били напълно ограничени, а походка - възможна единствено с помощни средства. Поради това ищецът не бил способен да се справя самостоятелно в ежедневието си и се нуждаел от грижи за всяка една битова нужда в дома си. Помагала му сестра му. Това положение продължило за дълъг период след инцидента - около 3-4 месеца. Необходимата рехабилитация била много болезнена, дори и към момента изпитва силни болки, когато провежда физиотерапия за раздвижване. В първите месеци кракът му бил силно подут, с променен цвят на кожата до тъмно лилаво, като подутините били по целия

долен крайник чак до пръстите и не позволявали да облича дрехи и чорапи. Към момента ищецът изпитвал напрежение в мускулите и сухожилията на тялото си. Преживяното отключило проблеми със съня, започнали и проблеми с кръвното налягане. И към момента се движи с патерици, от ползването на които се появили болки в китките и лактите на двете ръце, което оказвало допълнителен стрес, неудобства, болки, страдания и гняв, че телесното здраве на цялото му тяло нарушено и се влошавало. При продължителен стоеж болките се усилват и ищецът е принуден да спре движението си. Ищецът сочи, че неминуемо ще претърпи и допълнителни оперативни интервенции – оперативно отстраняване на поставената метална остеосинтеза, което ще доведе до нови болки и страдания и допълнителен възстановителен период при ищеца. Ще останат и белези по тялото на ищеца със загрозяващ характер.

Случилото се силно засегнало психическото и емоционално здраве на ищеца, като била налице промяна и мирогледа му, виждането за бъдещето му, светоусещането и приемането на себе си. Нарушен бил и социалният живот на ищеца. Поради получените увреждания ищецът прекарал дълго време на легло. Всяко ставане е било съпроводено с болки, самостоятелното придвижване било трудно и болезнено, дори и с помощни средства. Месеци след инцидента ищецът продължавал да използва болничен отпуск, като и към момента е в невъзможност да работи и да осигурява доходи за себе си и семейството си като професионален водач на МПС. Изгубва финансовата си независимост. Всичко това поражда у ищеца чувство на тъга, непълноценност и неудовлетвореност и засяга негативно неговия социален живот. Развива и посттравматично стресово разстройство - става по-затворен, излиза по-рядко и изпитва затруднения да се грижи както за себе си и за семейството си.

Ответникът представя *писмен отговор* в преклузивния срок по чл.131, ал.1 от ГПК, с който оспорва предявените искове. Оспорва описания от ищеца механизъм на ПТП и вината на водача на МПС. Твърди, че ищецът като пешеходец се движил в средата на дясна пътната лента при силно намалена видимост за водачите на МПС, без поставена светлоотразителна жилетка, поради което не е представлявал предвидимо препятствие. Соци следния механизъм на ПТП : управляваното от Х. Д. МПС се е движило със скорост от 55 км/ч, при допустима скорост в този пътен участък 80 км/ч. В този час слънцето е светело в панорамното стъкло на МПС и предвид намаляването на зоната на видимост водачът Д. предприела намаляване на скоростта на движение. Видяла ищеца, когато той е бил на отстояние 24,25 м при опасна зона на спиране 33,85 м, поради което сблъсъкът бил непредотвратим. Счита, че причината за настъпването на ПТП е неправилното движение на пешеходеца Ж. М. Ж., който е бил без поставена светлоотразителна жилетка и който е имал неограничена техническа възможност да види приближаващото го МПС, за да има възможност да не навлиза в пътното платно или да се отдръпне. Позицията се на чл. 15 НК, която намирала приложение за случаите по чл.20, ал.2 ЗДвП. Твърди, че когато водачът на пътното превозно средство

е направил всичко зависещо от него и е изпълнил изискванията на закона и правилника и въпреки това са настъпили общественоопасни последици, той не следва да носи отговорност. Водачът на МПС не е могла и не е била длъжна да предвиди движението на пешеходец на пътното платно, който се движи на 1,3 м от края на пътната лента без поставена светлоотразителна жилетка. Мястото не е било обозначено по никакъв начин, а паркираният по-горе автобус не се е виждал. Видимостта на водачите на МПС е била ограничена от слънчево заслепяване и падащите от крайпътната растителност сенки.

Твърди, че ПТП е станало през време на извършваната от ищеца работа както шофьор на автобус служител на „Лакона“ ЕООД с ЕИК 200059762, поради което това ПТП е трудова злополука и в изпълнение на чл.200 КТ работодателят е изплатил на ищеца обезщетение за претърпените имуществени и неимуществени вреди. С това е погасено правото на увредения да търси обезщетение и от застрахователя на водача на МПС. Позовава се на т.1 от ТР № 1/ 23.12.2015г. по тълк. д. № 1 / 2014г. и т.2 от ТР № 2/ 06.06.2012г. по тълк.д. № 1/ 2010г. на ОСТК на ВКС.

Позовава се и на нормата на чл.52 от Закон за здравословни и безопасни условия на труд /ЗББУТ/, която предписва задължителното сключване на застраховка „трудова злополука“, по отношение на лица, чиято работа е в риск, каквато е трудовата функция на ищеца. Предмет на това застраховане е животът и телесната цялост на работниците, като изплатената от застрахователя сума се кумулира с обезщетението, което работодателят дължи. Така изплатеното застрахователно обезщетение следва да бъде приспаднато от обезщетението по задължителната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“.

Прави възражение за съпричиняване. Ищецът действал при груба небрежност - не е бил облечен със светлоотразителна жилетка – нарушение на чл. 101 ЗДвП, бил в тъмни дрехи, поради което бил трудно видим. Нарушил е и разпоредбата на чл.108 от ЗДвП, като е следвало да се придвижва по банкета в близост до пътя, а не по самия път. Нарушил е и чл.114 от ЗДвП, като се е движил по платното за движение при ограничена за МПС видимост - пътен участък с наклон - изкачване, при пряко заслепяване на водачите на МПС от слънчевите лъчи, при крайпътна растителност, която е хвърляла сенки върху пътното платно което допълнително е създавало дезориентация за водачите на МПС. Ищецът нарушил и чл.97, ал.4 от ЗДвП - поставял е триъгълника на много по- близко отстояние от указаните в нормата 30 м. Аварираният автобус също бил спрял на място, на което не можело да бъде възприет.

Оспорва като прекомерен предявения размер на неимуществените вреди. Счита, че възстановителния период е 4 месеца, като липсват доказателства за усложнен оздравителен процес. Оспорва и твърденията за придвижване на ищеца с помощни средства; за невъзможност 3-4 месеца да

се облича и храни; за изпитване на ужасяващи болки в продължение на 3-4 месеца; за установена хипотрофия на мускулите на ляво бедро; за болки, ограничени движения в лакти, седалище, поясен отдел; за загубен социален статус - че спрял да се среща с близкото си обкръжение, че се страхувал за живота си и здравето си, че имал постравматично стресово разстройство и пр.; че към настоящия момент ищецът не е възстановен и че му предстоят допълнителни медицински интервенции, тъй като поставения имплант не следва да бъде изваден от тялото на ищеца. Твърди, че ищецът е възстановен изцяло.

Счита, че твърденият продължителен период на възстановяване е следствие на неправилни действия/ бездействия на ищеца, включително и на стари негови увреждания, вкл. професионално заболяване (шофьор). Същият не е изпълнявал предписания му с епикризата режим, провеждане на контролни прегледи, домашна терапия, натоварвал е левият увреден долен крайник преди предписания му от медицински лица срок; болката в седалището, за която той съобщава след два месеца, е следствие на професионално заболяване от заеманата длъжност на шофьор.

Оспорва иска по основание и размер и иска за имуществени вреди. Счита за неоснователна претенцията за вреди в размер на 136 лева - административни такси за копия от медицинска документация. По отношение на претендирания начален момент на законната лихва твърди, че ищецът не е предоставил банкова сметка нито в производството преди застрахователя, нито в исковата молба.

Въвежда и твърдения, че процесното ПТП е възникнало поради неизправността на управлението от ищеца автобус, която го е принудила да спре, за която като собственик на основание чл.50 от ЗЗД отговаря работодателят на ищеца – „Лакон“ ЕООД.

Оспорва и доказателствената сила на констативния протокол за процесното ПТП по отношение удостоверените причини за ПТП, като твърди, че липсват данни съставителят на протокола пряко да е възприел удостоверените факти.

След съвкупна преценка на доводите на страните, на събраните по делото доказателства и на разпоредбите на закона, Бургаският окръжен съд намира за установено следното:

Предявените обективно кумулативно съединени искове са с правно основание чл.432, ал.1, чл.429, ал.3 и чл.497, ал.1, т.1 от Кодекса на застраховането /КЗ/.

По делото не е спорно настъпването на процесното пътно-транспортно произшествие, което се установява и от събраните доказателства : На 02.09.2021г. ищецът Ж. М. Ж. като водач на автобус, превозващ работници от гр. Бургас до к.к. „Слънчев бряг“ и „Елените“, спрял аварийно в най-дясната част на пътното платно на път ПП-1-9 км, 233+600, посока кв. „Сарафово“. След като излязъл от автобуса, за да обезопаси мястото около аварията

ППС, около 07,30 ч. бил блъснат от движещия се по същия път т.а. марка „Ситроен“, модел „Немо“, с рег. № *****, управляван от Х. К. Д. с ЕГН *****. Не е спорно също и се установява от заключението на вещото лице по извършената съдебна медицинска експертиза, че от това ПТП на ищеца са причинени телесни повреди : контузия в тилната област на главата; фрактура на латералния кондил на левия голям пищял; лезия на медиална колатерална връзка на ляво коляно. Фрактурата в областта на лява коляна става и увредената медиална колатерална връзка затрудняват движенията в коляното, походката и водят до нестабилност на колянната става. Тези увреди са съпроводени със силна болка и хемартроза (събиране на кръв в колянната става), от която се увеличава отока и интензитета на болките.

По делото е безспорно също, че към датата на ПТП за управляваното от Х. К. Д. МПС с рег. № ***** е налице валидно застрахователно правоотношение с ответното дружество по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“. Съгласно чл. 477, ал.1 от КЗ обект на застраховане по тази застраховка е гражданската отговорност на застрахованите лица за причинените от тях на трети лица вреди, свързани с притежаването и/ или използването на моторни превозни средства, за които застрахованите отговарят съгласно българското законодателство. Ищецът Ж. Ж. има качеството на пострадало лице по смисъла на чл.478, ал.1 от КЗ – лице, което е претърпяло телесно увреждане от МПС. Спорно е дали има качеството на увредено лице по смисъла на чл.478, ал.2 от КЗ - лице, което има право на обезщетение за вреди, причинени от МПС. Нормата на чл.432, ал.1 от КЗ предоставя възможност на увреденото лице да търси репарирание на претърпените вреди от ПТП директно от застрахователя на причинителя на увреждането, като отговорността на застрахователя е обусловена от отговорността на причинителя на вредите за престъпване на забраната да се вреди другиму. Последната е установена в разпоредбата на чл.45 от ЗЗД, съгласно която всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму, като нормата ал.2 въвежда оборима презумпция за вина на причинителя на деликта.

За установяване на механизма на процесното ПТП, въз основа на който да се градят доводи за противоправността на поведението на участниците и тяхната вина, по делото са разпитани свидетелите В. Г. /очевидец на ПТП/ и Х. Д. /участник в ПТП/ и е извършена съдебна автотехническа експертиза. Преценени в тяхната съвкупност, тези доказателства установяват следното :

В посоченото време и на описания пътен участък, при суха пътна настилка и слънчево време, ищецът Ж. Ж. управлявал автобус марка „Мерцедес“ с рег. № *****, в който превозвал работници. След преминаването на кръстовище - пътен възел гр. Каблешково, в района на км 233+600 възникнала внезапна техническа неизправност, поради което ищецът отбил управляваното превозно средство максимално в дясно, като част от автобуса останала върху пътното платно. Ищецът слязъл от автобуса, без да облече светлоотразителна жилетка, и предприел действия по поставяне на

светлоотразителен триъгълник - придвижил се от задната част на автобуса в посока обратна на движението и поставил триъгълника. Три пъти поред триъгълникът бил ударен от преминаващи автомобили. Последният път водачът на автомобила, който ударил триъгълника – свидетелят В. Г., спрял и казал на ищеца, че триъгълникът попада в засенчената част на пътя и не се вижда, както не се вижда и спрелият автобус. Дал своя триъгълник на ищеца и го предупредил да си сложи жилетка. По това време в същия пътен участък пътувал застрахованият товарен автомобил марка „Ситроен“, модел „Немо“ с регистрационен № *****, управляван от Х. К. Д. - движил се в колона от автомобили, която започнала да намалява скоростта. Виждайки присветналите стопове на автомобилите пред нея, водачката Х. Д. също намалила скоростта. Към този момент посоката на движение на „Ситроен“-а е била от запад към изток и тъй като била заслепявана от лъчи на изгряващото слънце, водачката спуснала сенника на автомобила и използвала слънчеви очила. Скоростта на автомобила била 62 км/ч /при разрешена в пътния участък скорост от 80 км/ч/, при която съответстващата на пътните условия опасна зона е 40,7 м. В дясно от десния банкет на пътя имало храстовидна растителност и дървета, които хвърляли сянка върху дясната лента на пътното платно, по която се движел застрахованият автомобил. При навлизането на автомобила от осветената част на пътя към сенчестата, Д. забелязала ищеца в коридора за движение на управлявания от нея автомобил, който се движел с триъгълник ръка. Д. рязко натиснала спирачки, като намалила скоростта до 45 км/ч, но последвал удар, от който ищецът паднал на земята. Към момента на удара ищецът бил навлязъл на 1,74 м навътре в платното за движение. Вещото лице определя технически безопасната скорост на движение на застрахования автомобил към момента на навлизане в зоната с намалена видимост, при която е било технически възможно да се избегне ударът /т.е. ищецът да остане извън зоната на спирачния път на застрахования автомобил/ на 38 км/ч. Вещото лице заключава, че ищецът като пешеходец към момента на процесното ПТП е имал неограничена видимост, като слънцето е светело в тила му и движещите се срещу него автомобили са били в осветен участък на пътя.

Не е спорно и се установява от показанията на свидетеля Г., че движението в пътния участък на ПТП е било интензивно, като в дясната пътна лента колите са се движели при спазване на ограничението на скоростта от 80 км/ч, а в лявата лента – по-бързо.

Съдът кредитира изцяло показанията на разпитаните свидетели и заключението на вещото лице, тъй като същите са пълни и безпротиворечиви, кореспондират помежду си и не са опровергани от друг събрани по делото доказателства.

Участниците в ПТП-то са тествани за употреба на алкохол с техническо средство „Дрегер“, като тестът на ищеца е отчел стойност 0,15‰, а водачът на застрахованият автомобил няма следи от алкохол в кръвта

По случая било образуваното досъдебно производство № 3388-423/ 2021г. по описа на V РУ към ОД на МВР – Бургас /пр. пр. № 1967/ 2021г. по описа на РП – Бургас/, приключило с влязло в сила постановление за прекратяване – потвърдено с определение по ч.н.д. № 2388/ 2022г. по описа на РС – Бургас, потвърдено с определение по в.ч.н.д. № 855/ 2022г. по описа на Окръжен съд – Бургас. Прието е, че макар да са налице част от обективните елементи на престъпния състав по чл.343, ал.1, б. „б“ вр. чл.342 ал.1 от НК - причинена на Ж. средна телесна повреда при управление на моторно превозно средство и възникнало пътнотранспортно произшествие, престъпление в случая не е осъществено, тъй като поведението на водача Х. Д. представлява случайно деяние по смисъла на чл.15 от НК.

При така установените по делото факти съдът прави следните изводи :

На основание чл.20, ал.2 от Закона за движение по пътищата /ЗДВП/ водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движение да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. С оглед установените в настоящото производство пътни условия, при които е възникнало процесното ПТП, съдът приема, че избраната от водачката на застрахования автомобил скорост на движение от 62 км/ч не може да се определи като несъобразена. Произшествието е в активната част на туристическия сезон, в която движението в този пътен участък е интензивно, в прав участък на пътя с ограничение на скоростта от 80 км/ч, в светлата част на денонощието, при ясно време и суха пътна настилка. Единственото установено усложнение на пътната обстановка е ограничената към момента видимост поради ярко слънчево греене, заслепяващо водачите в тази посока на движение и засенчването на част от пътното платно от близката растителност. При тези факти и при липсата на доказателства за други релевантни за пътната обстановка фактори, съдът приема, че водачката на застрахования автомобил добросъвестно е съобщила поведението си с конкретната пътна обстановка съгласно изискванията на закона, като е поддържала скорост с близо 20 км/ч в по-ниска от разрешената, използвала е слънчеви очила и сенник на автомобила и е реагирала, предприемайки спиране незабавно, след като е забелязала ищещът на пътното платно. Липсва основание да се приеме за подходяща посочената от вещото лице технически съобразена скорост на движение от 38 км/ч, която е повече от два пъти по-ниска от разрешената и при конкретните пътни условия на натоварено движение би създавала по-голяма опасност за сигурността на пътя /чл.22 от ЗДВП/. В конкретния случай никой от факторите, определящи пътната обстановка към момента на ПТП не е налагал ограничаване на скоростта до такава степен. Освен това преценката за съобразяване на скоростта съгласно

задължението по чл.20, ал.2 от ЗДвП цели водачът да направи възможно спирането на автомобила при *предвидимо* препятствие на пътя. В случая липсва основание на водача на МПС да се вмени задължение да предвиди възможността от поява на човек на самото пътно платно в процесния участък от пътя – междуградски път с интензивно движение, без поставени на мястото на ПТП предупредителни знаци или видими включени аварийни светлини на спрелия автобус. Поради това навлизането на ищеца на пътното платно не може да се определи като предвидимо препятствие, за чието избягване водачката Д. е следвало да вземе мерки при избор на подходяща скорост на движение. Установи се по делото, че същата е реагирала незабавно, след като е възприела ищеца върху пътното платно, но същият се е намирал в опасната зона за спиране на автомобила. Не се установява друга възможност за предотвратяване на сблъсъка, тъй като при установената интензивност и скорост на движение водачката не е имала възможност да заобиколи ищеца, навлизайки в лявата пътна лента.

От своя страна с поведението си като участник в движението ищецът грубо е нарушил свои задължения, установени от ЗДвП. Тъй като част от аварийалият автобус е била разположена върху пътното платно, на основание чл.101, ал.1, изр.2 от закона ищецът е имал задължението, излизайки от превозното средство да бъде облечен със светлоотразителна жилетка. Съгласно обяснението на вещото лице, дадено в съдебно заседание, светлоотразителната жилетка би открийла човека на фона на околната среда в конкретната сенчеста част от пътя и би го направила своевременно видим за движещите се срещу него автомобили. След като е напуснал автобуса, ищецът в качеството си на пешеходец на основание чл.108 от ЗДвП е бил длъжен да се движи по банкета на пътното платно или максимално близо до границата на пътя и банкета. Именно нарушаването на това задължение от страна на ищеца е станало причина за възникването на ПТП, тъй като съгласно обясненията на вещото лице същото не би могло да се реализира, ако ищецът бе останал в зоната на банкета. Едва с навлизането на пътното платно ищецът се е превърнал във внезапно препятствие за насрещно движещия се автомобил, което поради липсата на светлоотразителна жилетка и конкретните условия на слънчевото греене е станало видимо за водача на автомобила твърде късно. Следва да се отбележи, че ищецът е имал ненарушена видимост към движещия се срещу него автомобил, поради което и при допуснатите нарушения като участник в движението е бил в състояние да съобрази поведението си по обезопасяване на аварийалия автобус по начин, позволяващ му да избегне произшествието.

По тези съображения съдът приема за оборена презумпцията на чл.45, ал.2 от ЗЗД за вина на водача на застрахования автомобил за ПТП, от което на ищеца са причинени увреждания и претендираните имуществени и неимуществени вреди. Съдът приема, че в настоящото производство не се установи противоправност на поведението на водача на товарния автомобил, който не е нарушил задълженията си по чл.20, ал.2 от ЗДвП при съобразяване

на скоростта си на движение с конкретните пътни условия. Поради това липсва материалноправно основание за ангажиране на отговорността на водача на застрахования автомобил, поради което и предявеният пряк иск против ответника – застраховател е неоснователен.

С оглед изхода от спора, на основание чл.78, ал.3 от ГПК ищецът дължи на ответника направените по делото разноски, които съгласно представения списък по чл.80 от ГПК са в размер на 1900 лв., включващи 1500 лв. – заплатено адвокатско възнаграждение и 400 лв. - възнаграждение на вещо лице. Неоснователно е възражението на ищеца за прекомерност на така заплатеното адвокатско възнаграждение, тъй като договорената и заплатена сума от 1500 лв. е значително под минималния размер по чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1/ 2004г. за минималните адвокатски възнаграждения /2711 лв. – в редакцията на нормата към датата на упълномощаването от 20.05.2022г./, определен за размера на предявените в производството искове от 72 694,20 лв.

Мотивиран от горното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исковете на Ж. М. Ж. с ЕГН ***** от ***, със съдебен адрес гр. София, ул. „Христо Белчев“ № 2, полуетаж 4, офис № 4 – адвокат Николай Димитров, за **осъждане** на „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС“ АД с ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Симеоновско шосе“ № 67А, представляван в производството заедно от двама от изпълнителните директори, със съдебен адрес гр. Бургас, ул. „В. Априлов“ № 18, ет.3 - адвокат Панайот Велков, да му заплати следните суми : **70 000 лв.** - обезщетение за претърпени неимуществени вреди от телесни увреждания, получени от ПТП на 02.09.2021г. с т.а. марка „Ситроен“, модел „Немо“, с рег. № *****, управляван от Х. К. Д.; **2694,20 лв.** - обезщетение за имуществени вреди, изразяващи се в разходи за проведено лечение; законна лихва върху тези суми, считано от датата на уведомяване на застрахователя - 25.10.2021г. до окончателното ѝ изплащане – на основание чл.429, ал.3 от КЗ; законната лихва върху сумите за главници и лихва по чл.429, ал.3 от КЗ, начинаей от датата, на която изтичат 15 работни дни съгласно чл. 497, ал.1, т.1 от КЗ - 16.11.2021г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА Ж. М. Ж. с ЕГН ***** от ***, със съдебен адрес гр. София, ул. „Христо Белчев“ № 2, полуетаж 4, офис № 4 – адвокат Николай Димитров, да **заплати** на „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС“ АД с ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Симеоновско шосе“ № 67А, представляван в производството заедно от двама от изпълнителните директори, действащи чрез пълномощника си адвокат

Панайот Велков със съдебен адрес гр. Бургас, ул. „В. Априлов“ № 18, ет.3, направените по делото съдебни разноси в размер на **1900 лв.**

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд – Бургас в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Бургас: _____